

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön november 19^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Somogyi képek.

F a n k e n b u r g A d o l f t ó l.

Dreht Euch im Kreise, ihr Ritter und Frauen!
Lieblich sind Ritter und Damen zu schauen,
Webt sie als Blüten der Minne der Tanz
Ein in des Freudenfest's rosigen Kranz.

C. F. van der Velde.

Marczali tánczmulatság Sz. Mihály hava 27-én. — Leányok, mort de ma vie! leányok mint a' majusi nap a' havasok ormain, mint a' kifakadó barackvirág, mint Italia narancs-tavasza, mint — mit is mondjak, hogy eleget mondjak? — mint önnék szép olvasónéim! tüntek, lebegtek, repültek, tánczoltak-el előttünk. — „Mind ilyen a' somogyi leány“ sugám büszkélkedve szomszéd-megyei házasulandó barátom fülébe. — „„És még is hatodik vármegyéből hoztad feleségedet““ — válaszola ez ismeretes gúnyképpel, mellyért iskolai éveinkből sok vitákat, vulgo ütlegeteket, említhetnék. — „Nemzetiségünkhez tartozik szebbnek látni azt, mit átvulabbról jön“ — mondám; és hóharmatos kesztyűimet, melyeket a' zsidó-szatócs itt két annyi áron szokott a' vevőre tolni, mint a' három kegyistennék Pesten, kezemre dugván, ezen estvének legszebb leányával, az ezredesnek bájos kisasszonyával, szöktem-fel a' fényes rendek között.

Egy hétben ez a' harmadik és utolsó tánczmulatság vala, melly egyszersmind János főherczeg dragonyos ezrede szemléjét bevégezte. Valóban sok derék vitézek együtt, kik a' jelen-ülő szépeken, mint annyi gyengén oltalmazott várakön, bizonyosan könnyebb győzedelmet nyertek, mint régi emlékezetű társaik a' W l a s k a alatti cseh Amazokon. — „Az előbbi bálók fényesebbek voltak!“ fuvolyáza mellettem a' rózsavizű L—né, és Rospini theátrum-csőjével teljes megelégedéssel nézé szemlére hozott egyik kisasszonyát előtte oda repülni; a' másik magosan verő kebellet jobbjára ült, és kis várakozást kért-ki tőlem. — „Én önt a' mult bálokban nem láttam“ — szólla hozzám a' gyönyörködő anya. — Bizonyossá tevém, hogy

mult vasárnap Börne levelei, és szerdán a feleségemtől játszott Moscheles „les charmes de Paris“ rondója elfelejteték velem a bál hiányát; de a már tánczra felkelő kisasszony nem gondolható el, miként pótolhatja-ki illy közönséges valami csak egy óráját is a bálnak — „Bocsánat Börne, és Moscheles! Mina kisasszony nem tudja, mit beszél!“ — Mina kisasszony nem szokott mást olvasni, mint arany nyakú imádójinak nagyobbodó számát; egy Strauss vagy Lanneri keringőn kívül nem is tudott remekebb hangművekről álmódogni, valamint semmi szívemmelhetőbbrol az *appelre* hívó harsány trombita hallásánál! —

Izzadva, mint egy bagage-hős a futásnál, vetém magamat a kemény padra egy kinyitott ablak és egy kisasszony mellé, ki mivel civilista és házasság — itt két megbocsájthatlan hiba — voltam, velem mit sem gondolván időt engede a teremtet és körömet nyugodtabban átnézni. — Ötvennyolcz surrogált viasz gyertya kevesebb fényt, mint egy bal parée kivilágítására kívánható, öntött ugyan le a földalatti táncszobába; de nem szeret-e gyenge homályt a varázs!! és nem volt-e varázs-nézet, egy gyönyörű varázs-kép az öszvefont pároknak előtttem ellebegésök; mint egy holdtele nyári estén a Najadok tündértáncza illatos fák árnyai alatt, hova a paták ezüst hangszereit hozza; és a rétnék virágai, a parti ibolyák kellemes illattal valódi mille fleurs-el özönzik-be a tiszta léget. Egy iszonyú vastagságú kályha, mintha a mértékletes társaság elnöke lett volna tiz esztendőn által, kalapokkal, kendőkkel 's a t. felpiperézve, pöffeszkedő szemtelenséggel akadályozá a heves tánczolókat, kikkel többnyire ütleges viszonyokba került, azonban tarka rendjei tekintetéből séretlenek maradtak. Körülötte édes zavarban ültek az ostromlott hölgyek, szüntelen hatás és visszahatási gépelyek tüzei között; hány szem! hány csalódás!? A bálesti szerelmesek addig keverik össze minden felindult érzetöket, míg szívök habzik, mint egy hangzatka ledolgozása után a költő feje: ők ezt tele szívnek nevezik, mi nem egyéb az erőtetett 's nem sokára füstbe menő semminél! — Jobbról egy főrangú asszonyság tevé bájtestét hódító helyzetbe, ki mint az üstökös csillag a többi egyes tánczsereget maga után ragadá, mit tán rangjának inkább, mint szépségének akartam tulajdonítani. — Örömtől sugárzó arczczal, mit a tiszta meglegedés adhat, jött minap előmbé P. ur; kezemet erősen megszorítá, és egy Taglioni pas-val próbált nyakamba ugrani: „én a legboldogabb ember vagyok!“ kiálta, és odább szaladt. És mi okozá boldogságát? Gróf N. a soiréében öt egész minutumig méltatott velebeszélni, és a grófné legyezőjével kezére ütött a *whist* parthienál!

„Tászi! igen sokat tánczolsz“ — szállítá-meg pipacs-színű feleségét [a' tünődő férj, ki, mint a' holdvilág, feleségétől orozá fényét. Tászi nevetett; a' sok gőztől kéken befutott tükörhöz állott, és kellemes zavarba hozott hajfűrtjeit rendbe szedé, 's egy fiatal tiszttel a' negyvenedik tóurt tánczoló-le:

„Ja das muss wahr sein, müde können sich die Weiber tanzen, aber nimmer satt!“

A' férj teljes örömmel morzsolá öszve ex officio kövér kezeit, azt csak meg nem fogható, mikép győzi háziurnéja a' negyvenedik tóurt, ki a' tíz ölnyi távulságra eső templomba négy konyhalóval huzatja magát.

De sétáljanak velem feljebb kegynéim! menjünk-el a' lüszter alatt is, mellyen még egyszer annyi gyertya elérhetne, és hallgassuk-meg Straussnak varázs zenéit, mellyek az ezeredi hangászkar által valóban hiv eredetiséggel játszottak-le. Milly tarka, milly bájos egyvelege minden hangoknak, mint a' szellő, ha kerti virágokkal bujálkodik, mint fürdő lányka dalát ha partra viszik a' hullámok! mennyi életöröm, mennyi gyógy-ír csak egy keringőben is? — Strauss, és Orpheus! milly rossz egybehasonlítás a' berlini napilevekben? Orpheus oktalan állatokat, lelketlen lényeket, és köveket mozdíthata-még égi hangjaival; a' megbántott Euridicén egy török-kendő tán még nagyobb behatást tön: de hány csudaszép lányka, hány mindent elfelejtő hölgyecske, hány cherubi, seraphi. vagy millyen „i“alakok szöknek Strauss elébe? Strauss-t sohajtja számtalan bibor- eper- rózsa- száj; Straussért dobog a' hókebel; Straussnak hódul minden tüzesebb mozdulatja a' kegytestnek; Strauss fut keresztül kisértő szerelmeskedéseivel minden tagon, minden ütőéren. Valóban Nagy Sándorral mondhatnám: „ha én nagygombai birtokos, és a' Regélő irótársa nem volnék, Strauss szeretnék lenni.“

Igen szívesen nevezném az érdeme szerint derék hangáskárt tökéletesnek, sőt fellelőzőnek is, ha az alantit annak szabad nevezni, miután minden tökélyt, erényt, szépet, és bájost csak magosról jönni hiszünk. Az orchestrum helye madárkalitka formában van a' falhoz szegezve, hol czivódás nélkül négy, mond négy barna fülkinzók hurok hangszereivel, ide nem értvén azonban az úgy nevezett cimbalmot, lemacskázhatnak a' jó téres terembe. Mint Dyonisius kardja függött a' fiatal karigazgató felett a' madár-üres rekesz, ki ügyes társaival minden közelgő veszedelem daczára is egy hosszú fehér asztalnál ülve vig lármával hívá tánczra lábainkat. — Boldog visszaemlékezet! előjössz-e ismét multad homályüregéből, és azért tűnsz-e fel a' már elfelejtett évek

gyönyöreiből, hogy könnyebben türjem kinos hiányodat? — Rakj te puposhátú marqueur még palaczkokat és poharakat a' hosszú asztalra, és Bécsben vagyok a' L—külvárosi s e r h á z b a n! — Morelli, a' bécsi kolbászkák, neudorfi ser, és — Krisztina, te bogárszemű, te magos keblű! boldog visszaemlékezet! — Krisztina, édes kisasszonykám, csak szobaleány volt, egy azon kedves lények közül, melyek első látásunkra nyakunkba repülnek: „fi donc! egy szobaleány!“ Igen, igen, nagysád! egy szobaleány! de Krisztina igen jól tánczolt, jobban, mint ön, és biztosabban simult hozzám, mint nagysád a' hadnagyon kívül máshoz. Boldog visszaemlékezet!

A' cotillon, melynek untató hosszúságát igen kellemes tánczosném és a' jó hangászat felejteté-el, valahára mint minden szép és unalmas elvégződött, és én a' csemegetár-vagy csak az ugy nevezett credenz-szobába frisitőért siettem. De mennyi fáradság, míg áttolhatám magamat az ajtónál kandikáló szolgálók, szakácsnék 's egyéb konyhaszemélyzet csoportján, kikről en passant-i utamban szóváltás nélkül uraságunknak egész vacsoráját leszagolhatám. Tömve volt a' credenz minden nemű emberrel. Igazi örömmel vevém észre, mennyire halad a' mindenben első S o m o g y itt is előre az emberibb izlés elveiben? Békes, vagy is lármás egyességben ül itt egy asztalnálíásával az ur, adósával a' hitelező, tisztí-társával a' tisztí-társ, 's a' t. az önkényt csak a' merész bál-adó gyakorolja, ki két u g y n e v e z e t t lassú pinczérjeivel jégbe vertczukor-surrogatumait negyvenöt krajczárért meri fagylalt helyett a' vendégekre beszélni.

Azonban a' fényes társaság, és a' tánczra hívó „pesti emlék“ nem sokára mindent felejtetett ismét, és éjfélutáni három óráig vigan adóztam a' kegyneknek. „El ne hagyjon még minket!“ — siránkozék Betti kisasszony, kinek én valék csak egyedülies tánczosa; és ha én megyek, lemegy a' bál-napja, mint a' tisztnek, szép felesége halálával, előmenetele. — Harminczöt éves szemei kisértősen nyugvának rajtam, keble emelkedni akart, ha tudott volna, — és én még is otthagytam; a' szó legszorosabbi értelmében ülni hagytam. — B. ur szives volt kocsijával megkínálni — 's én érzéketlen! mehettem! —

Berekesztésül ide zárom két trombitásnak a' setét udvaron meglesett beszélgetéseket. Az első. És nem lesz-e még vége? A' második. Nem hinném: tudod, hogy az uraságok mindenben olly telhetetlenek.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

M a l t a.

A' siciliai partoktól délre, felső Afrikaétól éjszakra, fekvő Malta szigete régi időkől fogva a' kereskedésnek 's tengeri hatalomnak egyik legnevezetesebb pontja volt. Azért minden, ki a' tengeren hatalmas vala, igyekezett Maltát kezébe keríteni. — Az első kereskedői nép, a' Phönicziaiak használták előszer Maltának felsőges kikötőjét — mellyeket maga a' természet sziklák közé alkotta — 's kereskedői gyarmatokat szállítottak ide. — Ő utánok birták a' Karthagobeliek, míg a' Rómaiak hatalma alá nem került az egész földközi tenger. Legnevezetesebb időszaka V-dik Károly császár idejébe esik; ez ide szóllítá t. i. 1530. a' hires János- vagy maltai-rendet, mellyet a' keresztes hadak zivatarjai közt alkottak a' brémai kereskedők és egy darab ideig Rhodos szigetén tartzkodtak.

Ezen rendnek tagjai papi vitézek voltak, kik szerzetesek módjára szegénységet, házasságtalan életet 's engedelmességet esküdtek fejeiknek; de e' mellett a' jerusalemi szent koporsót kelle oltalmazniok a' pogány Töröknek gyakori erőszaka ellen. Meg is feleltek a' maltai rend tagjai szép céljoknak, 's a' legnagyobb vitézség és bátorság próbáit tették-le mind szárazon mind tengeren. Különösen nagymesterök Lavalette a' török Szolimannak egész szárazí és tengeri seregén, rettenetes megtámadás után, szép győzedelmet nyert, 's ez által rendje világszerte dicső hirre tett szert. Bennek egész Europa a' középtenger őrzőjét, az egész kereszténység védfalát nézte a' Törökök ellen, 's Europa legfőbb familiáji tiszteltetve érzették magokat, ha unokájik melljére a' maltai rend keresztjét tűzhették. Most is vannak még különféle tartományokban a' régi rend dicsőségének részesei, ámbár a' rend már rég elvesztette tetemes bizodalmit, fontosságát 's ősi fényét.

Legujabb időkben a' kevély Anglia hatalmának hódult Malta, melly innen hatalmas szárnyát elterjeszti az egész földközi tenger hullámaira. Az egész sziget 6 négyszegű mértföldet tesz, 's mészkő-sziklákból áll, mellyek a' partoknál meredeken ereszkednek-le a' tengerbe, 's a' legfőbb helyeken rendületlen falakat képeznek a' ellenséges hajók ellen. Hezy éppen nincs; csak halomhullám formájára vonulnak-el a' kősziklák a' sziget színén, 's azokat nem kopár 8—9 ujnyi töltés-föld takarja. A' monda szerint mester-séggel kellett Malta színére földet hozni; ez egy törvény által történt, mellynek következtében minden a' maltai partokon kikötendő hajó köteleztetett sulyteher gyanánt a' szigetre földet hozni. *(Végzet következik.)*

Utazási töredék.

Marmaros Szigetről Szathmár vármegyébe a' bánya-városokba utazni fáradtságos ugyan a' vagy $2\frac{1}{2}$ statióig tartó igen rossz utak végett, de tapasztalásra nézve érdemes. — Én Szigethet elhagyván két óra alatt jó csinált uton Sugatakra jutottam, hol a' kamarának nagy kiterjedésű sóaknáji vannak; — de bezzeg itten van már a' világ vége, mivel vége a' jó utnak; 's árkokon, hegyen 's völgyön, kőszirteken keresztül nagy fáradtsággal 's legbiztosabban ökör-forsponntal juthat az utazó Kapnikbánya városába. Magam tovább 4 óránál gyalogjártam, 's a' kapniki nagy hegyen a' szép virágok szedésével enyhítettem fáradtságos utamat. — Felérvén az ugy nevezett kapniki-hegynek marmarosi oldal-tetejére, itt a' gyönyörű látás fogja-el a' halandó érzéseit; mivel majd csak egész Marmaros vármegyét egy hosszú gyönyörű völgyben látja szabad szemmel maga előtt, a' kisebb hegyeknek pedig külön formái és színei igen szép árnyéklatot adnak az egész látmánynak; — 's hogy ha ezen valóban igen rossz ut nem volna, ugy kinek kinek ezen különös látás végett ajánlanám az ide utazást: — egyébiránt, ki valaha arra minden félelem és kocsija iránti aggodalom nélkül utazni kíván, azt szekeren ülve bátran végbe viheti; mivel én két sóvágó ember kíséretének és legényem fáradhatlan gondoskodásinak köszönhetem egyedül kocsimnak Kapnikra szerencsés eljutását. — Említeni kívánom mindazáltal, hogy csak ezen egyetlen egy ut visz Szigetről Budfalván által Szathmár vármegyébe; — pedig ezen igen rossz ut a' posta-ut! — Beérttem nagy fáradtan Kapnikbányára. — Ez nagy hegyek közé keskeny völgybe szorult kis bányaváros; két sor házai vannak, 's a' köz monda szerint egész várost az igen közel érő hegy-csúcsok végett tető alá lehetne venni. — Itt az olvasztó kályhákat megnéztem, hol S—ó felvigyázó urnak és az érczmesternek szívessegők által hamarjában az ezüst-olvasztás mesterségét, az ezüstnek ólomtól és aranytól elválasztás-módját in praxi látván utamat tovább folytattam. — A' város végében egy csinos bányai lemenetelt láttam illy felirással — „Serenissimo Principi Rainero Fodinas Kapnikenses intranti MCCCXVIII. — Innen kellemes völgyeken 's jó utakon által juték Felső Bányára, melly csinos fekvése, néhány szép házai és rendes piacza végett nekem igen megtetszett; itt mindazáltal nem mulatván, siettem $\frac{3}{4}$ órányira fekvő Nagy-Bánya városába, régi barátim látására. — Nagy-Bánya körül már szelidebb a' természet; a' mezei gazdaság nagyobb virágzása észrevehető; — a' városnak hegy-oldalban szép fekvését a' nagy kiterjedésű szőlőhegyek 's viruló gesztenyések még inkább nevelik. Ugyan csak érkezésem napján volt alkalmatosságom Bánya városa érdemes lakójit majd mind látni 's megismerni; mivel a' nagykárolyi magyar muzsika-banda felsegélése végett a' Hammerschmid-kertben Píknik tartatott, hol esti 7 óra tájban a' rokon érzésű közönség összegyűlvén, ugyan csak a' közönség mulatására az említett kertben készült lövöldözőhely nyári táncsteremében szállott a' muzsika, 's ifjú, éltes, egy kedvvel, egy lélekkel tánczolván vigadott. El nem hallgathatom t. H. János urnak fáradhatlan igyekezetét, ki a' nevezett családi kertet bel- és külföldi fákkal 's csemetékkel beültetvén, gyönyörű parthiák elrendelésével az egészszet egy kis paradicsommá változtatá, hol a' szomszéd két bányaváros lakosai nyáron

majd minden vasárnap számosan megjelenvén rokon nyájassággal mulatoznak. — Van többi közt ezen kertben eleven agakból készült theatrum is, hol majus hónapban, a' nagykarolyi színész-társaság némelly előadásával mulattatta a' közönséget. — Nevezetesebb részei ezen kertnek a' Marialiget, Thérézia-tér, és a' fohász-fasor. — Hozzájárulván a' kertnek két szép szomszéd hegyek közötti fekvése, a' természetnek és fáradhatlan kertész gazdájának sok szép jövődőt köszönhet-még Bánya varosa.

Másnap bányász vezetők által bejutottam a' kereszthegyi bányába, 's a' föld alatti fa-gerendákból készített uton több mint 600 ölnyre voltam a' föld gyomrában; — igen érdekesnek találtam vagy 450 ölnyre benn készült 's 12 lóval hajtott vízmerítő gépeit, melly óránként sok akó vizet hajt-ki a' föld üregéből. — Végre igen dicséretre méltónak találtam a' hegy alatt sok költséggel és nehéz munkával készült vas-utat, melly alkotására nézve örökös, és az emberi köz munkára nézve alkalmas egy remek mű; — mert e' szerint két emberi könnyű erővel 40 mázsa nehézség vitetik-ki 's be a' bányából. — Ha tökéleteségre jó a' munka, vajmi nagy könnyebbségre szolgál az mind az erő mind pedig a' pénzbeli tehetségnek. Ugyan azon napi délután szíves barátim körétől megvalván utamat folytattam Szathmár felé. — A' várost róna helyen építve nagy térségű piacczal 's csinos házakkal építve találtam. — Említésre méltónak tartom az új templom két tornyait, mellyek nagy költséggel és csinosan építették; de sajnálkodva érintem, hogy a' templomnak két hátulsó része a' tornyok symetriájával nem egyezik. — Végre Szathmár vármegye azon völgyén, hol mult esztendőben a' földrengés szörnyű károkat okozott, azoknak szem-tanúja levén — tértem vissza N. Váradra.

K Ü L Ö N F É L E.

Chinai gastronomia. A' Chinaiak mindent megesznek. Utszákön 's nyilvános helyeken örökös rakhelyeit látni az ételneműknek, még pedig sokszor olly tárgyakat, mellyek a' mi gyomrunknál nem legjobb renoméban vannak, mint: sólyom, sas, bagoly, gólya. Semmire neveteti-meg jobban az Európait, mint midőn a' Chinait egy póznával látja jönni, mellynek egyik végéről kalitkában valamelly macska, a' másikban kutya ül galamb helyett. A' kutyák ezen kalitkákban egész csendességgel ülnek, de a' macskák hangosan lármáznak, mintha sorsukat előre éreznék. Húsok, ha meghizlaltattak, nagy tekintetben tartatik a' gazdagok asztalán. A' patkányokat szegényebb néposztálynak hagyják. Azonban a' chinai gastronomia is bűnhődik. A' nem-emészthetés bajain kívül, mint mondják, a' kutyák is reá ismernek a' kutyaevőkre szaglásból. Körül veszik őket, 's megugatják, sokszor jól meg is szabdalják. Furcsa ellenmondás az emberi szokásokban! Némelly nemzeteknél a' kutya embereknek barátja, másoknál gyűlöli és üldözi őket.

Mulattató. Estók, egy mátrahegyi palócz gyermeké, minap fuvarban ment Egerbe. Itt észrevevén egy fűszeres bolt előtt álló hordóban a' heringeket, nem ugyan vevő szándékból, hanem kíváncsiságból bekialt a' bolt ajtaján: „Héj atyafi! hanyat ebből az apadt szemű halacs

kából egy garasé?" — A' boltos sejtven a' bohókás kérdezőnek szándékát felelé: „,,biz abból atyafi tizedet.“ — „Adjon ké harminczat, ugy veszek!“ mond a' Palócz. — „,,Nem adhatok annyit“ „felele a' boltos. — „Nohát Isten kével!“ viszonza Estók, 's tovább folytatá útját.

J E L E S M O N D Á S.

Ifjúság álmai.

Kellők az első kornak álmai,
Hir és szerencsepálya nyitja meg
Szép templomát az ifjúság előtt.

Vörösmarty.

Szerelem. Fagyalt sziv. Vannak pillanatok az élet fontos szakában, midőn a' szerelem, melly előbb olly fennyen uralkodék, ki-aluva, kihalva látszik a' szivben; 's helyét kétség, aggodalmak, félelem, kölcsönös megfoghatlan feszültség, idegenkedés, sőt meghülés foglalják-el. — Bár erőt vesz is a' lélek azon rettegésen, mellyel egy ellát-hatlan jövődő mindenkor ellepi: azon gondolat, hogy örök, b o n t-hatlan a' frigy — pedig akarjuk, ohajtjuk, hogy az legyen! — le-veri, megszorítja a' szivet, melly olly kimondhatlanul szereti és félti szabadságát, 's makacs és büszke elfogadni a' boldogságot, ha arra bár mi kötelesség, bár mi szent tartozás kényszerítik. Az illy lesujtott, elfagyalt sziv könnyen kislelkű és bizalmatlan.

Szemere Aur. 1835.

G n o m á k. Nem lehet embernek magosb érdeme, mint mikor méltatlanul szenvedvén békén tűr.

Minden teher csak egésznek teher. Kettőnek nincs teher; vagy nem teher a' teher.

Valkó Béla után S. Karolina.

A p h o r i s m á k N a g y k á t á r ó l. Érzéktelen sziv előtt a' szenvedőnek forró könnye nem egyéb, mint verőfény a' kősziklán; ez soha sem olvad.

Sokszor sorsunk nevünk csak vetlő a' takácsnál, vagy lapla a' játékosnál; kézről kézre, nyelvről nyelvre megy.

Tehetségen túli fény után borongni annyi, mint inakhoz nem mért sebes szaladásban cél előtt rokkanni.

Csernyánszky.

S z ó r e j t v é n y.

Első szavam sokra hasznos,
Vagy állandón egy helyt áll,
Vagy fűövezte pataokban.
Csörgedezve folydogál.

Másikomban a' keresztény
Hite bélyegét leli,
Azért a' hol feltalálja,
Idvezelve tiszteli.

Kapcsold össze, 's ünnep neve,
Mellyen nem süt a' nyár heve,
Nincsen virág, nincsen zöld,
Álmát szendergi a' föld.

Fell — János.

Előbbi rejtvény. 1) A' tyukhuron. — 2) Saját héjja. — 3) A' szőlő-mag körül. — 4) Mert fehér birka több van feketénél.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.